İşçi Bülteni Özel Sayı:025 KASIM 2010

Ankara İşçi Bülteni

İŞÇİDEN İŞÇİYE

Kiralık işçilik,
Esnek çalışma,
bölgesel asgari ücret uygulaması,
kıdem tazminatı hakkının gaspı

Sermayenin yıkım saldırılarına karşı

ÖRGÜTLENELİM, MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

3-
Metal TİS'lerinde ihanete geçit vermemek için İLERİ!

4-
Şanlı Ekim Devrimi 93 Yaşında!

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı

ÖRGÜTLENELİM, MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM

Sermaye düzeni biz işçi ve emekçilere karşı yeni bir saldırı sürecini hayata geçirmeye hazırlanıyor. Bir taraftan "ulusal istihdam stratejisi" öte taraftan "orta vadeli program" adı altında gündeme getirilen saldırıların içeriğinde ise "esnek çalışma, kıdem tazminatının gaspı, özel istihdam büroları ve bölgesel asgari ücret uygulaması " ilk sıralarda yer alıyor. Ayrıca eğitimden sağlığa bir dizi alanda yeni talanlar planlanıyor.

Hali hazırda geçtiğimiz yıllarda sermaye tarafından hayata geçirilmiş olan kapsamlı yıkım saldırıları yaşamlarımızı çekilmez hale getirmiş durumda. Üstüne üstlük son kriz sürecinin tüm faturası da, ardı arkası kesilmeyen zamlarla, vergilerle ve türlü kesintilerle biz işçi emekçilere ödetiliyor. Bugün hemen hepimiz düşük ücretlerle, günde 10-12 saati bulan ağır çalışma koşullarıyla yüz yüzeyiz. Evimize götüreceğimiz bir dilim ekmek için gün doğumundan akşamın geç saatlerine kadar çalışmaktayız.

Tüm bunlar patronlara yetmiyor demek ki yeni saldırıları paketlerini peşi sıra önümüze koyuyorlar. İşte yukarıda altını çizdiğimiz saldırı programlarının içerisinde yer alan "çalışma hayatının esnekleştirilmesi" biz işçiler için tamamen güvencesizlik, ağır çalışma koşulları, yeni iş cinayetleri, sakatlıklar ve ölümler anlamına gelirken patronlar için azami kar elde etmeyi ifade ediyor. Bugün esnek çalışma patronlar tarafından zaten bir dizi sektörde keyfince uygulanmakta. Fakat yeni saldırı paketleri ile esneklik tüm üretim süreçlerine taşınmak isteniyor. "Kiralık işçi" "yarı zamanlı çalışma" vb uygulamalarla işçi sınıfının tamamı bu cendere içerisine alınmak isteniyor.

Ayrıca önümüzdeki dönemde biz işçi ve emekçileri kıdem tazminatımızın gaspından, özel istihdam bürolarının açılmasına ve bölgesel asgari ücret uygulamalarına kadar bir dizi saldırı bekliyor. Bütünlüğü içerisinde bu saldırılar bizlerin gününü ve geleceğini cehenneme çevirecek içeriktedir.

Sermayenin saldırı programları karşısında mücadeleyi yükseltelim!

Bizler için geleceksizlik ve dahası ölüm anlamına gelen bu saldırılar asla kaderimiz değildir. Bugüne kadar patronlar bizleri keyfince sömürebilmişse, istedikleri gibi çalıştırıp istedikleri zaman kapının önüne koyabilmişse, uzun saatlerce çalıştırıp mesailerimiz ödememişse bizlerin örgütsüz ve dağınık olduğundandır. Birlik olmayışımız yaşamlarımızı çekilmez kılan saldırıların daha kolay hayata geçirilmesini sağlamaktadır.

O halde bu gidişe bir dur demek için öncelikle fabrikalarımızda, sanayi bölgelerimizde, bulunduğumuz her alanda birlik olabilmeliyiz. Sendikalarda, işçi derneklerinde ve birliklerinde örgütlenmeli ve geleceğimizi kararmak isteyen sermayeye karşı mücadeleyi büyütmeliyiz. Bizler için başka bir çıkış yolu yoktur. Hem önümüze koyulan saldırı programlarını püskürtmek için hem de geride kalan yıllarda gasp edilen haklarımızı geri kazanmak için örgütlenmeli ve mücadeleyi yükseltmeliyiz.

İşçiden İşçiye

MESS kölelik dayatıyor, Türk Metal ihanete hazırlanıyor...

Kölelik Dayatmalarına ve İhanete Geçit Vermemek İçin İleri!

Metal sektöründe 100 bini aşkın işçiyi kapsayan, metal işçilerinin 2010-2012 yılları içindeki çalışma ve yaşam koşullarını belirleyecek olan 2010 MESS Toplu İş Sözleşmesi kapsamında işçi sendikaları ve MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) arasındaki görüşmeler sürüyor.

Toplu İş Sözleşmesi süreçlerinde patronlar kendi sefil çıkarları için kenetlenip bir araya gelirken biz metal işçileri ise saldırılar karşısında genellikle kaybeden taraf oluyoruz. Bunun sebebi hem işçiler olarak örgütlü olmamamız hem de bizleri temsilen masaya oturan Türk Metal Sendikası'nın gelenekselleşmiş ihanetçi çizgisi ve çağdaş sendikacılık adı altında uzlaşmacı-pasif bir çizgi izleyen Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın ürkek tutumudur.

Metal işçileri olarak insanca yaşama ve çalışma koşullarına ulaşabilmemiz için sınıf sendikacılığı anlayışı ile mücadeleci bir çizgiye ihtiyacımız var. Bunun dışında izlenen yol ve yöntemlerin işçilerin yaşamında açtığı yaralar oldukça derindir.

Türk Metal Sendikası MESS ile yaptığı 5. görüşme sonucunda uyuşmazlık zaptı tutarak masadan kalktı. Bu uyuşmazlık zaptının tutulmasına ilişkin itiraz MESS'in %0.18 zam dayatması bulunuyor. Türk Metal ise % 5+25 kuruş zam ile gitmişti TİS masasına. Bu gelişme "acaba yeni bir ayak oyunu mu var?" sorusunu getiriyor akıllara. Danışıklı dövüş ihtimaline karşı metal işçileri olarak uyanık olmalı Türk Metal'i taleplerinin arkasında durması konusunda köşeye sıkıştırmalıyız.

Metal patronlarının örgütü MESS ile DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası arasındaki 3. tur görüşmesi 2 Kasım 2010 tarihinde yapıldı. BMİS yaptığı açıklama ile MESS'in dayatmalarını kamuoyu ile paylaştı. MESS'in kölelik dayatması şunlar:

* Deneme süresi 4 aya çıkarılsın.
* İhbar ve kıdem tazminatı yasa hükümlerine göre düzenlensin. Yani kazanılmış haklar ortadan kaldırılsın.
* Fazla çalışma ücreti yüzde 75'e düşürülsün.
* Denkleştirme süresi 4 ay olsun, telafi çalışması sözleşmeye girsin.
* Yeni disiplin cezaları getirilsin.
* Ücretlere yüzde 0.18 zam verilsin.
* İkramiyeler ücretlere yansıtma adı altında ortadan kalksın.

MESS ve uşaklarına karşı mücadeleyi büyütmemiz ertelenemez bir görevdir. Kölelik dayatmalarına boyun eğmeyelim aşağıda sıraladığımız taleplerimiz uğruna dişe diş bir mücadeleyi büyütelim ürkmeden korkmadan yürüyelim üstüne aşağılık metal patronlarının.

Taleplerimiz;

Ücret ve hak kayıpları karşılansın, insanca yaşamaya yeten bir ücret düzeyi sağlansın!

Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farklılıkları kapatılsın! Eşit işe eşit ücret!.

"İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!"

Tüm biçimleriyle esnek çalışma uygulamalarına son verilsin!

Taşeronlaştırma uygulamasına son verilsin! Taşeron işçiler kadroya alınsın!

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!

Metal İşçileri Birliği / Ankara

TARİH

Ekim Devrimi 93 yaşında...

Yaşasın sosyalist işçi emekçi iktidarı!

Bundan 93 yıl önce, 1917 yılında tarihler 7 Kasım'ı gösterdiğinde Rusya'da işçiler, yoksul köylüler, savaş koşullarından bunalmış askerler, işçi sınıfının partisinin önderliğinde gerçekleştirdikleri devrim ile kendi devletlerini kurdular. Daha yüzyılın başında gerçekleşen Ekim Devrimi, tüm insanlığı sarstığı gibi, eşit, özgür, sınıfsız bir dünyanın kapılarını açmıştır. Devrimin lokomotifi işçi sınıfıdır. Ona yol gösteren ise işçi sınıfının partisidir.

Aradan 93 yıl geçmesine rağmen Ekim Devrimi, bugüne, işçi sınıfına, ezilen halklara halen yol göstermeye devam ediyor.

Rus işçi sınıfı, işçi sınıfının bilimi rehberliğinde ve onun ilkelerine dayanarak milyonlarca emekçiyi "bir işçi sınıfı ordusu" halinde kaynaştırabilmiş, bu sayede yenilmez bir güç haline gelebilmiş, bu güce ne Rus otokrasisinin ne de burjuvazisinin dayanamayacağını açık bir şekilde göstermiştir.

Ekim devrimi aynı zamanda küçümsenen, yok sayılan, "baldırı çıplak", ayak takımı" denilen işçi sınıfının gerçek gücünün nasıl açığa çıkabildiğini, işçi ve emekçilerin bizzat çıkarlarının savunucusu olan kendi devletlerini nasıl kurabildiklerini ve bir ülkeyi yönetmeye nasıl muktedir olduklarını da göstermiştir. Aynı zamanda ezilen halklar için yaşamın cehenneme çevrildiği, hapishaneye döndüğü Rusya'da, ulusların kendi kaderlerini ellerine alması savunulmuş ve beraberinde halkların kardeşçe yaşadığı bir düzen hayat bulmuştur.

Ekim Devriminin etkisi, elbette kendi ülkesi ile sınırlı kalmamıştır. Tüm insanlığı sarsan, yeni bir çağı açan Ekim devrimi, tüm dünyadaki ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluş umutlarını da büyütmüştür. Daha somut olarak da başka ülkelerdeki halk devrimlerinin de önünü açan bir rol oynamıştır.

Bugün emperyalist kapitalist düzenin egemen olduğu dünyada bunalımlar ve savaşlar eksik olmamaktadır. Kapitalist metropollerden başlayarak dünyaya yayılan 2008 krizi, asıl yıkıcı etkisini ise işçi ve emekçiler üzerinde gerçekleştirmiştir. Bugün ülkemiz de bir avuç kan emici asalak tarafından yönetilmektedir. Ezilen ve sömürülen milyonlar, her geçen gün daha fazla açlığa, sefalete, yoksulluğa terk edilmektedir.

İnsanlığı yıkıma sürükleyen bu düzenin yıkılması gerekli ve zorunludur. Egemenlere, sömürücülere korku salan, işçi sınıfına umut veren Ekim Devrimi'nin mirası ve dersleri tüm işçi sınıfı ve emekçiler için her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır.

25 Kasım kadına şiddete karşı uluslararası mücadele günü...

Kadına Yönelik Şiddete Hayır!

Bundan tam 50 yıl önce 1960 yılında Latin Amerika'nın küçük bir ada ülkesi olan Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğü'nün baskı ve zulmüne karşı ülkenin onurlu insanları siyasal özgürlüklerini kazanmak için diktatörlükle dişe diş bir mücadeleye girişirler. Bu onurlu mücadeleyi yükseltenler gün olur ağır işkencelerden geçirilirler, gün olur zindanlara atılırlar, gün olur diktatörlük güçlerince katledilirler.

Tarih 25 Kasım 1960'ı gösterdiğinde Dominik Cumhuriyeti'nin Kuzey bölgesinde, bir uçurumun kenarında üç kadın cesedi bulunur. Cesetler Mirabel kardeşlere (Patria, Minerva ve Maria) aittir. Trujillo diktatörlüğü bu ölümleri "trafik kazası" olarak yansıtır. Ancak kısa bir süre sonra Mirabel kardeşlerin tecavüz edildikten sonra diktatörlüğün askerleri tarafından vahşi bir şekilde katledildiği anlaşılır.

Mirabel kardeşler trujillo diktatörlüğüne karşı verilen mücadelede sembolleşirler ve Kelebekler olarak anılırlar. Diktatörlük mirabel kız kardeşleri siyasal kimlikleri, özgürlük istemleri ve bu uğurda verdikleri mücadeleden dolayı önce zindanlara atmış, ardından ölümle tehdit etmiş ve sonunda da kararlılıklarından ödün vermeyen bu üç kız kardeşleri vahşi bir şekilde katletmiştir. Diktatörlük Mirabel kardeşlerin katli üzerinden tüm topluma gözdağı vererek mücadeleyi bitirmeyi hedeflemiştir. Ancak kelebekler ölümleriyle Dominik'in, Latin Amerika halklarının ve emekçi kadınların mücadele sembolü haline gelmişlerdir. Ölümleri mücadelenin büyütülmesi çağrısına dönüşmüştür.

1981'de Dominik'te toplanan Latin Amerika Kadın kurultayında; 25 Kasım , "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edilir. Daha sonra 1985 yılında, BM (Birleşmiş Milletler) tarafından "25 Kasım, kadına yönelik şiddetin yok edilmesi için uluslararası mücadele" günü ilan edilmiştir. 1981 den bu yana dünyanın dört bir köşesinden ezilen halklar ve emekçi kadınlar, mücadelede sembolleşen bu üç kelebeğin tutuşturduğu ateşi harlamaktadır.

Kapitalist egemenlik sistemi şiddet üretiyor!

Kapitalizmin hüküm sürdüğü dünyanın her köşesinde işçi ve emekçiler ağır sömürü ve baskılara maruz kalmaktadır. Kapitalist barbarlık sisteminde kadınlar çifte ezilmişlik ve sömürü altında şiddetin en ağır biçimlerini yaşamış ve yaşamaktadır.

İstatistiklere kısaca bir göz attığımızda karşımıza şöyle bir tablo çıkmaktadır;

Her yıl yaşları 5 ile 15 arasında değişen 2 milyona yakın kız çocuğu fahişeliğe zorlanmakta, Dünyada her 6 dakikada bir kadına tecavüz edilmektedir. ABD'de her yıl 4 milyon kadın şiddete maruz kalmakta, Güney Afrika'da her 90 saniyede bir kadına tecavüz edilmektedir. Çin'de, yılda 1 milyon kız çocuğu, sadece kız diye doğar doğmaz öldürülmektedir. Her yıl 2 milyon kadın sınır ötesi kadın ticaretinde kullanılmaktadır.

Türkiye'de de durum farlı değildir. Kimi zaman reklamlarda cinsel bir nesne olarak kullanılan kadın kimi zaman dayak yemekte, tacize ve tecavüze uğramaktadır. Kimi zamanda "Namus cinayeti" adı altında katledilmektedir. Ağır sömürü koşulları altında fabrikalarda, atölyelerde çalışan işçi-emekçi kadınlar patronların, ustabaşlarının kimi zamanda kendi sınıf kardeşleri olan erkek işçilerin hakaretlerine, tacizlerine maruz kalabilmektedir. Üretim veya hizmet alanında çoğu zaman erkek sınıf kardeşleriyle aynı işi yapmalarına rağmen kadın olmalarından kaynaklı daha düşük ücretlerle çalıştırılmaktadırlar.

Tüm bu sömürü ve şiddet düzenini yaratan kapitalist egemenlik sistemidir. İşçi-emekçileri ağır sömürü koşulları altında, açlık ve sefalete mahkum eden kapitalist sistem emekçi kadının çifte ezilmişliğinin ve sömürüsünün de kaynağıdır. Ne BM'nin aldığı kararlar nede "Uygar Medeniyetler" ve "Gelişmiş Demokrasiler" adı altında süren yalan ve iki yüzlülük siyaseti bu gerçeği değiştiremez.

Mirabel kardeşlerin diktatörlüğe karşı vermiş oldukları amansız mücadele bizimde yolumuza ışık tutmaktadır. Onlar şahsında yakılan mücadele ateşini harlayarak bizleri kölelik koşullarında çalışmaya mahkum eden, baskı ve şiddetle yıldırmaya çalışan kapitalist sömürü düzenine karşı mücadeleyi yükseltelim.

Çalışmak için yaşamak değil, yaşamak için çalışmak istiyoruz!

Çalışma koşullarının gittikçe ağırlaştığı, sömürünün katmerlendiği bir dönemdeyiz. Krizden birçok patronun (özellikle metal patronlarının) sermayelerini katlayarak çıkmalarına rağmen işçilerin durumu günden güne daha kötüye gitti. Patronların krizi fırsata çevirmeleri nedeniyle, ağır ve sağlıksız çalışma koşullarına ve sefalet ücreti ile yaşamaya mahkûm olduk. Bu dönemde metal işkolu patronlar için tam bir sömürü cennetine döndü. Bir elektronik işçisi olarak bu sömürü cehennemi ile bende karşı karşıyayım, düşük ücretler fazla ve zorunlu mesailer sağlıksız çalışma koşulları…

Benim çalıştığım fabrikada üç aydır Pazar tatili yapamayan insanlar var. İş düzeninin siparişe kurulu olması ve malın teslim tarihine yetiştirme bahaneleriyle sürekli izinlerimizi kullanamıyoruz. Akşamları evlerimize neredeyse sadece yatmak için gidiyoruz. Akşam saat 18.00'a yaklaşıyor biz heyecanlanıyoruz bugünde biti, eve gidiyoruz diye o sırada pat diye ustabaşının sesini duyuyoruz 'arkadaşlar mesai var buradayız'. Ya da yemek saati geliyor bu seferde 'on dakika yiyelim dönelim' söz. Böylelikle bizim 45 dakikalık molada gitti mi gümbürtüye? Sonra hep pazarı bekliyoruz. Rahat rahat kahvaltı yapmak, çay içmek için. Gelin görün ki burada pazarda mesai var. Özleyecek günümüz akşamımız kalmadı yani. Yangından mal kaçırır gibi yemek yiyoruz, çay içiyoruz. Ama iyi bir yanı da var. Bunları duyduğumuzda hep bir ağızdan ' hoppala' diyoruz, ortak refleks göstermeyi öğrendik yani.

Her akşam iş raporu veriyoruz ne kadar iş yaptığımıza dair. Belli bir iş sayısı var ve insanlar bunu çıkarmak için yarışıyorlar birbirleriyle. Az yaparsak işten çıkarılma korkusuyla çalışıyoruz. Birde buna her köşeden bize bakan kameraları da eklemek gerekiyor tabi. Kışın gelmesine rağmen kışlık kıyafet verilmiyor, içerisi ısıtılmıyor, torna tesviye de çalışan arkadaşların bile koruyucu maskesi yok. Her gün demir tozu soluyorlar ciğerlerine. Fakat insanlar çaresiz olduklarını düşünerek tüm bunlara katlanıyorlar. Oysa çaresiz değiliz, birleşirsek daha iyi şartlarda çalışma ve yaşama şansımız olur. Aksi halde bugün ki durumumuzu arar oluruz. Tıpkı bugün 3 sene öncesini aradığımız gibi…

Bir elektronik işçisi

Merhaba dostlar,

Ben elektronik firmasında çalışan bir işçiyim. Bizim iş yerimiz ilk kurulduğunda tek göz odayla ve iki işçiyle üretim yapıyordu. Bugün bizlerin sömürüsü üzerinden büyüdü, servetine servet kattı.

Baktığımızda bu her yerde böyle. Tüm patronlar bizlerin emeklerini sömürerek sermayelerini büyütüyorlar. Biz işçilerin onların gözünde hiç bir değeri yok. Onlar bizleri sermayelerini büyüten bir araç olarak görüyorlar. Makinelere elimiz bacağımızı kaptırmışız, madenlerde göçük altında kalmışız, ölmüşüz onların umurunda değil. Nasıl olsa yarattıkları işsizler ordusundan birileri gelip yerimizi doldurur.

Açıkçası şunu sorgulamak gerekiyor. Patronlar sınıfı bizlerin hayatını karartırken nasıl oluyor da bu kadar rahat davranıyorlar. Bunun tek bir yanıtı var dostlar. ÖRGÜTSÜZLÜK. Tamamen örgütsüzlüğümüzden kaynaklanıyor tüm bunlar. Bizleri türlü zorbalıkla ya da bireycileştiren, bencilleştiren politikalarıyla duyarsız hale getirerek kendi saltanatlarını sürdürüyorlar. Tarih bize gösteriyor ki geçmişte çetin mücadelelerle kazandığımız birçok haklarımızı düzen bugün örgütsüzlüğümüzden faydalanarak bir bir elimizden alıyor.

Bu güne kadar biz işçileri birbirinde ayırmak için aramıza kin tohumları ekerek, bir birimize güvenmemizi engelleyerek örgütlenmemizin önüne geçmeye çalıştılar. Patronlar bizleri birbirimize düşürerek bu hale getirdiler. Bunun bedellerini ağır şekilde geçmişte ödedik ve hala ödüyoruz. Söylediğim gibi bunca azgınlıklarının sebebi örgütlenmelerimizden korkmalarıdır.

Kardeşler;

Bizler işçi emekçiler olarak hayatımızın her alanında kapitalistlere karşı mücadele etmeli her ne olursa olsun sömürü koşularına boyun eğmemeliyiz. Artık farkına varmalıyız ki bugün yaşadığımız çeşitli saldırılar (özelleştirmeler, sosyal hak gaspları, işten atmalar, genel sağlık sigortası v.s) örgütsüzlüğümüzün yaratığı ağır sonuçlardır. Zaten bizi iliklerimize kadar sömürüyorlar, her şeyimizi canımızı bile alıyorlar. Bu durumda bizim kaybedecek neyimiz var zincirimizden başka. Haklı olan gerçekten bizleriz.

Sınıf bilinçli bir elektronik işçisi

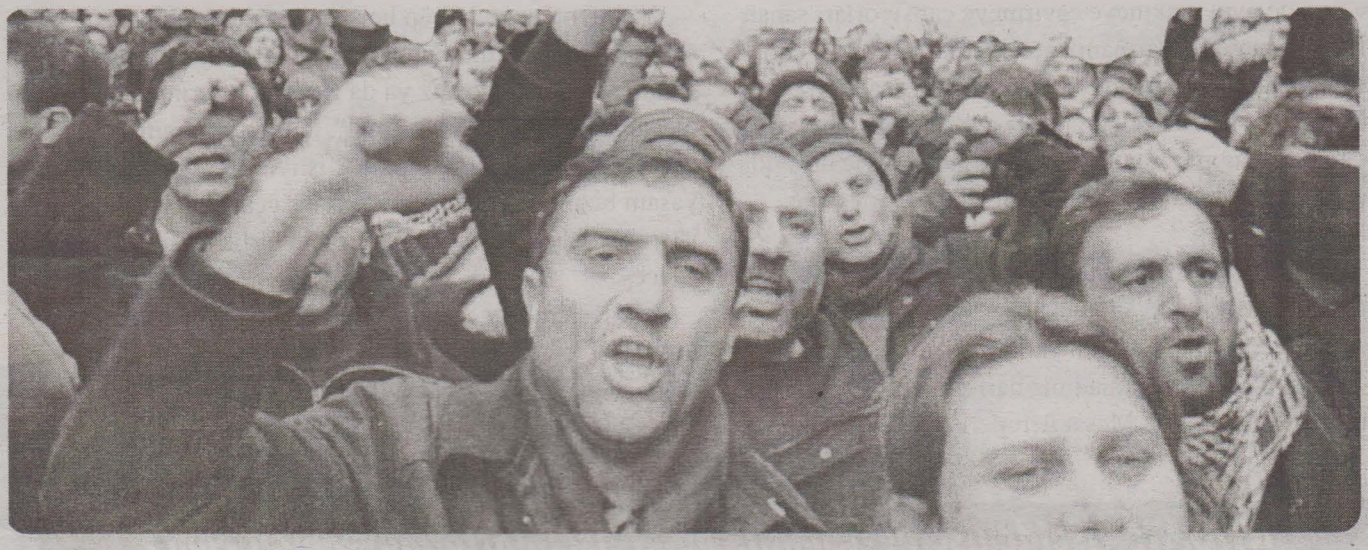
Cumartesi'den Salı'ya...

Ben Sincan Organizede, bir fabrikada taşeron firmada çalışıyorum. Çalışma koşullarımız oldukça ağır. Sabahın erken saatlerinden gecenin geç vakitlerine kadar çok düşük ücretlerle çalışıyoruz. Ama bu çalışma saatleri patronlara yetmiyor. Taşeronda çalıştığımız için ana firmadan patron aylık kaç ton iş çıkarsa onun karşılığı kadar para alıyor. Aylık 45 tonun altına düşen hak edişlerde patron zarar ettim diyerek ağlamaya başlıyor. Tabi bu ağlaması timsah gözyaşlarından başka bir şey değil. Onun ağlaması tabi bizden çıkıyor. Zamanında ödenmeyen mesai ücretleri yarım yamalak verilen maaşlar... Aile geçim parasının hiç ödenmemesi... Bu ayın başında ana firmadan az iş verildi ve ayın ortasında 15 tonluk iş çıktı. Bizim patron yine ağlamaya başladı. "Eğer ki 45 tonun altına düşer isek zarar ederim, maaşlarınızı ödeyemem" demeye başladı. 10 kişilik bir ekiple çalışıyoruz. Ay sonunda onun söylediği rakamda iş çıkması mümkün değil ama bizim patron bunun da kolayını buldu. 45 tona ulaşabilmek için sabaha kadar çalışılacaktık ama hangi sabaha kadar belli değildi. Cumartesi günü sabah her zamanki gibi işe başladık 04.00'da paydos edecekken "bugün sabahlayacağız, yoksa hiç birimiz evimize ekmek götüremeyiz" diyerek patron işe devam etmemizi söyledi. 5 arkadaş patronun sahte tehditlerine kanarak sabahlamaya razı oldular ama bu sabahlama hiç bitmeyecekti. Ölümüne çalışma Cumartesi günü başladı, salı akşamı 03.00 gibi bitmişti. Arkadaşlar ellerindeki işi kamyona yükleyip göndermişlerdi ama patron hala ağlıyordu. Hala "zarar ettim" feryatları ağzından eksik olmuyordu. Aslında biten Cumartesiden Salıya uzanan çalışma saati değildi. Her şey yeni başladı. Çünkü ok yayından çıkmıştı bir defa. Patron bizlere üzerimizden kurmak istediği ölümüne çalışma şartlarını kabul ettirmişti. Salı gününden sonrada yine sabahlara kadar çalışılmıştı. Ay sonu geldi patronun yüzünde gülümseme vardı. Sonra öğrendim ki bizim ağlayan patron 5 tane yeni kaynak makinesi aldı. Bir tane sulu testere onlarca malzeme almış.

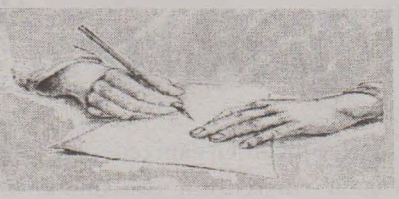
Ekim ayını bizim patron parasına para katarak daha da güçlenerek bitirdi. Bizim maaşlar ise yine ödenmedi. Kasım ayına henüz yeni girmişken patron bir sohbette dedi ki: "Arkadaşlar biliyorsunuz önümüzde kurban bayramı var. Eğer ki bayramdan 4 gün önce elimizdeki işi bitirirsek ana firma bizlere para verecek. Ben de o para ile bu bayramı rahat geçirmeniz için o paraya elimi dahi sürmeden size vereceğim".

Uzun sözün kısası yine aynı hikâye yine aynı patron... Bizlerin ayağında ise hala dışarıda giydiğimiz veya bir köşeye atılmış paramparça olmuş botlar. Yani patron karına kar kattı. Bizlerin payına düşen ise yine ödenmeyen maaşlar ödenmeyen mesai ücretleri oldu. Ekim ayı geçer Kasım gelir, oda geçer Aralık gelir. Ama bizim acımızdan eksilen hiç bir şey olmaz. Ama patronlarımız yine çok para kazanacaklar. Ta ki biz işçiler patronların yalanlarına kanmadığımız, onların tehditlerine hep birlikte karşı durabildiğimiz zamana kadar...

Sincan OSB'den bir metal işçisi

SORUNLARIMIZIN ÇÖZÜMÜ İÇİN BİR ARAYA GELELİM!

Sincan organize sanayi bölgesinde çalışan bir metal işçisiyim. İşçiden işçiye bülteni vasıtasıyla ben de yaşadığım sıkıntıları paylaşmak istedim. Çünkü işçi bültenini okumaya başladığımdan beri baktım ki sürekli sıkıntı yaptığım, dert ettiğim şeyler bütün işçi kardeşlerimizin karşı karşıya kaldıkları sorunlarmış. Sorunlarımız da ortaksa eğer çözümü de illa ki ortak olacak. Çözümü de bulmak için birbirimize anlatmamız, bir araya gelmemiz gerekir. Sağ olsun, bülten veren arkadaşlarımız bu imkânı bana sağladılar.

Benim çalıştığım yere gelirsek, sıkıntı çok. Mesela her yere kameralar taktılar ki patronlar bizi nasıl güzel sömürdüklerini, ömrümüzü nasıl güzel tükettiklerini izleyebilsinler. Fabrikanın her köşesine takılan kameralar yetmezmiş gibi ustabaşıdır, mühendisidir, müdürüdür hepsi günü birlik gelip tek tek bizi takip ediyor. "üretimi verimli kılmak" amacıyla işçileri makine gibi çalıştırmaya zorlayan mühendisler sürekli başımızda "Hadi hadi, daha hızlı çalışın, üretim çıkmıyor, mesaiye mi kalmak istiyorsunuz? diyerek hem üzerimizde bir baskı yaratıyor hem de bizlerle dalga geçiyorlar.

Bu çokbilmiş ama hiçbir işe elini sürmeyen patron adamları da sürekli üretimin az çıktığından şikâyet ediyor; örneğin bugün 900 mal çıkardık bu sayıyı çok çok az buluyorlar yeterli görmüyorlar, ertesi gün 1200 mal çıkarıyoruz yine şikâyetleri bitmiyor.

Fotokopi makinesi vardır ya, istediğin sayfa miktarını girersin sayfayı koyarsın makine o sayıda fotokopi çeker. İşte bizi de aynı makineye çevirmeye çalışıyorlar; sabah geliyorlar bugün çıkarmanız gereken sayı 1000, iş çıkış saatine kadar istiyoruz, deyip gidiyorlar. İş saatimiz zaten uzun, 11 saat. Vallahi bizim çok istesek dahi çıkaramayacağımız sayıda iş veriyorlar. Haliyle o sayıda iş çıkmıyor. Çıkmayınca ne oluyor? Tabi ki mesaiye kalıyoruz.

Aslında adamlar düzenini oturtmuş; bize her gün "mesai yapacaksanız!" demektense, çıkaramayacağımız sayıda iş veriyorlar ki mesai garanti olsun. İş çıkmayınca da akşama kadar çıkaramadınız bari mesaide bitirin elinizdeki işi diyorlar. Mesai ücretleri zaten düşük, yani her gün mesaiye kalsak da patrondan eksilen bir şey olmuyor. Aksine patron daha da fazla kazanıyor, olan yine biz işçilere oluyor. Daha çok, daha yoğun çalışıyoruz ama elimize geçen bir şey yok!

Geçen bir arkadaşımız rahatsızlandı, ustabaşına söyledi. Ustabaşı ise arkadaşımızı "molada bir ilaç içersin geçer" demekle başından savdı. Arkadaş mesailerin yoğunluğundan bir türlü kendini toparlayamadı, ertesi gün çalıştığı yerde bayılıverdi. Daha da izin vermediler, 10 dakikalığına bir dinlendi sonra ise tekrar işin başına geç dediler. Anlayacağınız bir yandan koşturulan bir yandan da kırbaçlanan hayvanlar gibi çalıştırılıyoruz. Ancak öldüğümüzde bizleri sürmeyi bırakacaklar.

Çalışmamız, evimize ekmek götürmemiz gerekiyor, işsizlik açlık, yoksulluk daha bin bir türlü dert var başımızda. Patronlar da işte bunlar sayesinde sırtımıza öyle bir binmiş ki... Suçumuz ne işçi doğmak, işçi olmak mı?

Suçumuz yanımızdaki işçi kardeşimize ve bizlere insan gibi davranmayanların karşısında boynumuzu büküp sessiz kalmak. Suçumuz bizleri insanlıktan çıkaran, makine gibi gören, fabrikalarda sömüren patronlara ve patronların bu düzenine karşı çıkmamaktır.

Suçumuz atölyelerde, fabrikalarda onlar, yüzler, binlerle birlikte çalışırken tek olmaktır.

O zaman kardeşler bir değil, hep bir olacağız, hep beraber olacağız, başka çıkar yolu yok!

Ya boynumuzu büküp her gün bayılana kadar çalışmaya, sömürülmeye, aşağılanmaya, haklarımızın yenmesine razı olacağız ya da işçi kardeşlerimizle birlik olacak "biz insanız, köle değil", "insanca yaşamak istiyoruz", "güvenli bir gelecek istiyoruz", "insanca bir yaşam bizim de hakkımız", "insanca çalışma koşulları istiyoruz" diyeceğiz. Ve bunlar için birlikte mücadele edeceğiz!

Kardeşler insanca bir yaşam, insanca çalışma koşulları ve güvenli bir gelecek için örgütlü mücadele şart!

OSB'den bir metal işçisi

İRTİBAT: (iscidenisciye@gmail.com / isciplatformu@gmail.com)

İşçi Bülteni Özel Sayı: 625 * Fiyatı: 25 Kr * Kasım 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar SK. 5/3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92